

Háy János

Kurátorok*

1. jelenet

A Kulturális Minisztérium folyosója, miniszter sietve a szobája felé, mellette lohol a Színházi Alapítóány kuratóriumának elnöke

Elnök: De figyelj, Laci, mit fog mondani a szakma? Nekik kellene ezek az épületek.

Miniszter: Leszarom a szakmát. Tele vagyunk színházakkal. El kell bontani egy párat. Ez társadalmi érdek. Meg az unió is ezt akarja. Röhögnek rajtunk, hogy az országos ideg és elmét bezárjuk, a színházakhoz meg egy ujjal sem. Vagy nem azért van a művészet, hogy haszna legyen belőle az embereknek? Mint az ősember is, hogy a barlangrajzokon begyakorolta a vadászatot, aztán amikor jött az igazi mamut, kapásból levette egy szar kőbaltával. Ennyire hasznos volt akkor a művészet. Vagy ahogy az a görög is írja...

Elnök: Horatius.

Miniszter: Na, például ő is.

Elnök: De ő arra gondol, hogy vagy hasznos a művészet vagy szórakoztat...

Miniszter: Figyelj, én is bölcsészkarra jártam, tudom, mi az, hogy kultúra. Az kap pénzt, aki lebontja a színházát. És ez hasznos is meg szórakoztat is. Ez ilyen egyszerű. És akkor jövőre kihúzzhatjuk a költségvetésből, a telket meg eladhatjuk lakóparknak.

Elnök: Én ezt nem tudom így képviselni, hogy csak a pénz miatt. A sajtónak mit mondunk?

Miniszter: A sajtó, ugyan már, ezt a minisztériumi péeresek öt perc alatt kidolgozzák. A jövő a jó színház, valami ilyesmit. A megmaradó épületekbe minőség- és teljesítményértékelés után átvisszük a jó színészeket meg a jó előadásokat, és rosszakat meg nem fogunk csinálni.

Elnök: És a színikritikusok?

Miniszter: Minden bontáshoz kinevezünk egyet miniszteri biztosnak. Amúgy is korszerű színházat akartak, na, ennél korszerűbbet nem találnak sehol a világon, az biztos.

Elnök: Ez nem, szóval nem tudom, ez nekem sok.

---

* A szöveg a TÁP Színház felkérésére készült

Miniszter: Figyelj, Béluka, most mit gondolsz mi a faszért lettél te az alapítvány elnöke? Szerinted azért, mert te vagy a legalkalmasabb? Ugye ennyire azért nem vagy naiv? Van még nyolcvan erre alkalmas ember. Érted? Ez nem olyan, hogy Beethoven. Beethoven csak egy lehetett, de olyanból, mint te, van még nyolcvan. Nyolcvan emeszpés és nyolcvan fideszes, de még a kis pártok is ki tudnak állítani húszat, nem beszélve a civil szervezetekről. Tele vagyunk olyanokkal, mint te.

Elnök: De azért én...

Miniszter: Igen, te azért az én osztálytársam voltál a gimiben, ezért vagy te a legalkalmasabb.

Elnök: Ezt nem kellene mindig a pofámba vágnod. Elvégeztem az egyetemet, nyelvvizsgám van meg a köztisztviselőit is megcsináltam...

Miniszter: A többinek is megvan. Ha nincs meg, akkor hiába osztálytárs az ember.

Elnök: Utálom, hogy mindig azt érezteted velem, hogy én a magam erejéből semmi...

Miniszter: Figyelj, Béluka, ugye kell neked ez az állás, ugye kell neked az a tanácsadói fél milla, amit a pártközponttól kapsz. Vagy másképp is el tudsz tartani két családot? Akkor meg miről van szó?

Elnök: Én attól félek...

Miniszter: De most mi a lófasznak kell neked kötekedni?

Elnök: Ne káromkodj, utálom, ha így beszélsz!

Miniszter: Hogyhogy ne káromkodjak, mi vagy te, újságíró, vagy mi a lófasz, beléptél valami szektába? Káromkodok, mert egymás között vagyunk, és ez jelzi, hogy egymás között vagyunk, hogy káromkodok, érted, a kurvaisten geci fasza, ezt is mondhatom... Van neked diplomád nem?

Elnök: Mondom, hogy van.

Miniszter: Akkor meg? Csak a proliknak kell vigyázni, hogyan beszélnek, akiknek nincs bazmeg villájuk Pesthidegkúton, meg Porshéjuk. Azok bazmeg válogassák meg a szavaikat. Innét lehet tudni, hogy senkik.

Elnök: Akkor bontani?

Miniszter: Naná, ki tudná ezt a kurva sok színházat pénzelni, ráadásul mindegyik tele van színésszel meg mindenféle technikai fazonnal. Meg azok a kibaszott értelmetlen előadások.

Elnök: Nem lehet, hogy mégse, hogy ne?

Miniszter: Figyelj, azt hiszed, nekem könnyű, hogy csak úgy szabadon azt csinálom, amit akarok? Tudod milyen egy minisztertanácsi értekezlet, ott kell görcsölni, hogy legalább a fizetésemet ne csökkentsék. Nehogy azt hidd, hogy az van, amit én akarok. Választhattam, vagy a romaprogram vagy ez. És én a romaprogramot választottam, mert az minimum félmillió szavazat, azt nem lehet kockára tenni, mert ha elbukjuk a választásokat, akkor ki fog jó döntéseket hozni? Kicsoda? A jobbosok?, akik annyira sutyerákok, hogy még egy parasztlagziban is feltűnést keltenek, nem még Európában, akik műanyag Nagymagyarország-térképpel frizbiznek a horvát tengerparton. Pont ott!!! Pedig Bulgáriába is vannak már kedvezményes utak...

Elnök: És ha a többiek a kuratóriumban nem fogják akarni?

Miniszter: Ki ne akarná?

Elnök: A Kocsis Tamás például.

Miniszter: A Kocsis? Na ne röhögtes. Itt volt nálam a múlt héten. Egyszerű ember, meghosszabbítottam a kinevezését a Magyarságkutató élén. Ő mellette lesz. És a többiek is. Utálják a színházat. A feleségük jut eszükbe róla, aki mindig szerez a munkahelyén jegyet, és el kell baszni ott az időt az öreg nővel, amikor ihatnának is vagy lehetnének a szeretőjükkel, akkor nekik ott kell szenvedni egy szar színházi előadáson három órát. Ne aggódj, nekik a színház a házasság szimbóluma, alig várják, hogy szét lehessen bontani.

2. jelenet

A Szecsuáni Jólélek Színtársulat próbaterme

Tamás: Végre kiírták ezek a gecik, bazmeg, minden évben később írják ki, azt hiszik, el lehet kerülni, pedig törvény van, hogy a színházakat támogatni kell.

Péter: Ha minden évben egy hónappal később írják ki, akkor tizenkét évente megspórolnak egy évet.

Tamás: Mit okoskodsز állandóan?

Péter: Jó voltam matekból.

Tamás: A matematika árt a művészetnek.

Péter: Szerintem fontos a logikus gondolkodás.

Tamás: A logika megöli az intuíciót.

Színész 3: Ne baszogassátok már egymást, inkább olvasd föl a kiírást...

Tamás: Oké, akkor lássuk.

Tamás olvas

Színházi Alapítvány pályázata:

A pályázat célja:

A Színházi Alapítvány kuratóriuma pályázatot ír ki színházbontás céljából.

Színészek: Mi? Színházbontás?

Tamás: Olvasom tovább.

Pályázók:

A pályázaton részt vehet minden olyan Magyarországon bejegyzett színtársulat, állami, magán- vagy önkormányzati felügyelet alatt álló, amely hitelt érdemlően tudja bizonyítani, hogy képes a színházát lebontani.

Határon túli magyar színházak bontását a kuratórium nem támogatja.

Színész 2: Már megint kizárják az erdélyieket.

Színész 1: Bontsák el a románok, nehogy már mi fizessünk mindenért.

Színész 3: Azért érezhetnél irántuk valamit, mégiscsak magyarok.

Színész 1: Én is magyar vagyok.

Színész 3: Nem mondtam, hogy nem...

Színész 1: Csak utaltál rá...

Péter: Hagyjátok már ezt a baszakodást vagy mi a szart...

Tamás: Zsidózást.

Színész 2: Különben mi ezen a pályázaton nem is tudunk indulni.

Tamás: Mért ne tudnánk?

Színész 2: Mert nincs épületünk.

Tamás: Most itt a pályázat, most mutasd meg, hol van az előírva, hogy épület is kell?

Nézik a kiírást

Péter: Az tényleg nincs itt.

Tamás: Nincs, mert ez nem kizáró ok. Csak színház kell, és mi színház vagyunk.

Színész 3: De akkor mit bontunk el?

Tamás: Látod, ezért vagyunk alterek, mert ezt művészet kitalálni, azt, hogy egy szar téглаépületet hogyan dózerolj le, az semmi, ezt kitalálni, ahhoz kell intuíció, belső feszültség, de ki fogom. Ha nem volna hozzá agyam, akkor én is a Vígszínházban dolgoznék, vagy a Katonában. De van, érted, a tehetség itt kijátsz-sza a hivatalnoki agyat.

Színész 2: Ha te nem lennél Tomi, tényleg...

Tamás: Hát igen, épp azért van minden, mert én vagyok.

Színész 3: De mégis, mit bontunk el?

Tamás: Arra gondolj, hogy mi a színház.

Színész 2: Mi?

Tamás: Igen, mi. A színház mi vagyunk.

3. jelenet

A Szecsuaáni Jólélek Alternatív Színtársulat pályázata:

A társulatunk bár nem rendelkezik épülettel, a cégbíróági bejegyzés szerint színház, következésképpen megfelel a kiírásnak. Épület híján pályázati célnak a társulat lebontását tekintjük. A tizenöt napos performance során mindennap egy társulati tagunkat bontjuk le. Először a szemét tépjük ki, utána szikével lemetsz-szük a karjait, a lábait, aztán felhasítjuk a hasát, kitépjük a beleit, utána sorban a belső szerveket: máj, vesék, lép, végül a szív, aztán a tüdő. Amikor mindezzel végzünk, kettéfűrészeljük a koponyacsontot, kimarkoljuk onnét az agyvelőt és feldaraboljuk. Az így elpusztított színész megürült helyére fát ültetünk, mivel a társulat a környezetvédelmi minisztérium „Zöld alternatíva a színházban” című pályázatán is sikerrel indult.

A sorrendet sorsolással alakítjuk ki. Az előadás egyszeri és megismételhetet- len. A véres ruhadarabokból, valamint a preparált testrészekből országos vándorkiállítás szervezünk, aminek révén az akció mint képzőművészeti produk- tum eljut a vidéki érdeklődőkhöz is, ezzel csökkentve a vidék–Budapest infor- mációs és kommunikációs feszültséget, ebben partnerünk a Vidékfejlesztési Minisztérium. A kiállítás anyagát előzetes megbeszélések alapján a Kogart Galériának ajánljuk fel állandó kiállításra. A tizenötödik napon, a tizenötödik

fa elültetése után, amennyiben a közönség visszatapsolná az előadást, mégis mutatkozik mód az ismételt előadásokra, amennyiben új társulatot szervezek, és pár hónap múlva az előadás megismételhető. Ez utóbbi természetesen költségnövelő tényező.

Költségvetés:

20 szike: 60 000 Ft

Három húsvágó bárd: 25 000 Ft

Vödörök és felmosók a vér eltüntetéséhez: 10 000 Ft

15 facsetete: 120 000 Ft

Rendezői honorárium: Az eszközigény után fennmaradó összeg

Aláírás:

Flandorfer Tamás

A társulat vezetője

4. jelenet

Társulati ülés

Péter: Mért nem beszélsz a pályázatról?

Tamás: Még nem jött meg.

Péter: Hogyhogy nem, már rég lejárt a határidő.

Tamás: Ilyenek, soha nem küldik időben.

2. színész: Pedig a Nemzetit már el is kezdték bontani.

3. színész: Meg a Vígszínházat is. Az bazmeg, mekkora helyet elfoglalt a belvárosból, nem is gondoltam volna.

Péter: Ők már megkapták.

Tamás: Szóval, tulajdonképpen...

Péter: Mi van tulajdonképpen?

Tamás: Tulajdonképpen nekünk is megjött.

Színész 2: Nem is mondod? És nyertünk?

Tamás: Igen, megkaptuk a teljes összeget.

Színész 3: Hát ez kurva jó, akkor egy év megint rendben!!!

Tamás: Tulajdonképpen igen, bár a programot nézve, szóval nem így fogalmaznák.

Péter: Mért nem mondtad, különben?

Tamás: Az az igazság, hogy még nem vagyok teljesen felkészülve. Szellemileg se. Szóval ez nagy produkció lesz. Többet ilyen a ti életekben sem.

Színész 3: Az biztos, ez minden fölött van, ehhez képest a Kantor színház, Peter Brook egy fika.

Péter: Mikor sorsoljuk ki, hogy ki lesz az első?

Tamás: Holnap.

Színész 2 odalép Tamáshoz

Színész 2: Most azt nem értem, hogy ugye nem maradunk úgy, hogy darabokban.

Tamás: Nem, Gabika, attól ne félj. Amit szét lehet szedni, azt össze is lehet rakni.
Színész 2: Jó, mert azért ez szarul esne a szüleimnek, ők már eleve mondták, hogy nem örülnek ennek a színészesdinek. Mérnökök, nem értik az ilyen dolgokat, mint művészet.

Tamás: Ne félj, Gabika, minden rendben lesz.

5. jelenet

Másnap. Tamás és Péter

Péter: Megvan minden?

Tamás: Igen. Kezddhetjük.

Péter: Tök jó, már nagyon izgul mindenki. Ilyet azért még sohasem, az is kemény volt, amikor a Gabit kötéllel lógattuk meztelenül három órát, meg mikor a Katinak rá kellett ülnie egy kólásüvegre, fú, szerencsétlen, főleg, mikor kétszer ment egy este az előadás, fú, de szar volt neki, nem csoda, hogy lelépett a pasija, soha nem tudtak kúrni. De ez, azért ez még annál is nagyobb szám.

Tamás: A legnagyobb.

Péter: Kurva jó. Egy ilyenben benne lenni, kurva jó. Egyszer láttam videón a Dead Classt, akkor is tökre irigyeltem azokat, akik benne voltak, pedig azok már mind öregek voltak, meg halottak, de benne voltak.

Tamás: Most ebbe te nagyon benne leszel, az biztos.

Peti: Tényleg, kurvára jó! Ez, bazmeg, színháztörténet...

Tamás: Figyelj, Peti!

Péter: Mondjad!

Tamás: Szóval, valamit mondanom kell.

Péter: Mondjad!

Tamás: Szóval, te leszel az első.

Péter: Micsoda? Hogyhogy én? Azt beszéltük meg, hogy sorsolással.

Tamás: Igen, és én téged sorsoltalak ki.

Péter: Ez, figyelj, Tomi, ez bazmeg, ez így nem igazság...

Tamás: Én megmondtam neked, hogy az Anna az én csajom és szállj le róla.

Péter: Én szeretem az Annát.

Tamás: De ne szeresd, mert nem a te csajod. És olyan nincs, érted, az még a négereknél is gáz, ha valaki lenyúlja a haverja csaját.

Péter: Ó is engem szeret, téged nem. Nem lenyúltam, hanem már nem volt a tiéd érzelmileg.

Tamás: Nem kell ez a pszichológiai sóder. Amíg nem tenyereltél bele az életünkbe, addig engem szeretett.

Péter: Azt mondta, hogy megutált. Megutált, mert mindig az volt, amit te akartál, leszartad, hogy ő mit.

Tamás: Most is az lesz, amit én akarok...

Péter: Csak mert valaki nem szeret.

Tamás: Mert kell nekem, csak akkor nem kell, ha én mondom, hogy nem kell, érted, ő nem mondhatja, az neki nincs megengedve. Útban vagy, öreg, ha előbb észreveszed, megúszhattad volna.

Péter: A többiek úgysem fogják akarni.

Tamás: Örülnek, hogy nem ők az elsők, meg különben is, már rohadtul unták, hogy minden főszerep a tiéd, direkt osztottam rád, hogy utáljanak minél jobban, mert tehetség az nincs benned, csak azért, hogy megutáljon mindenki, és azt is én csináltam, hogy a tévé is mindig veled csinált interjút, meg az újságok. Ne izgulj, előkészítettem mindent, a Colombón nőttem fel. Azt hiszed, bárki is melléd áll? Örülnek, hogy végre eltűnsz, veled végeznek a legboldogabban.

Péter: De Anna biztosan mellém áll.

Tamás: Ó pont nem fog.

Péter: Hogyan?

Tamás: Kórházban van.

Péter: Kórházban? Tegnap még együtt voltunk és semmi nem volt.

Tamás: Most már van. Este történt vele egy kis baleset.

Péter: Micsoda???

Tamás: Semmi, kisebb zúzódások, előfordul, ha az ember egy kicsit felelőtlenül mozog a lakásban.

Péter: Te rohadék, te megverted!

Tamás: Na, fogd vissza magad öreg! Azt hitted, van olyan, hogy nálam lakik, az én hűtőmet használja és veled kúr? Ezt tudod, ki nyeli le...

Péter: Te szemét, te rohadt geci...

Tamás: Ugyan, minek ez a fikázás, meg akarod keseríteni az utolsó órádat? Ilyen fika akarsz lenni, így akarsz bekerülni a színháztörténetbe?

Tamás belöki Pétert a társulat elé

Tamás: Na, lódulj! A közönség már várja az előadást.

Színészek késekkel, bárdokkal. Éljezve

Péter: Ők már tudják, hogy én?

Tamás: Semmit nem bízok a véletlenre.

Vérengzés a színpadon